

dant, Grunde, som jeg tror, at ærede Medlemmer ville indrømme mig ere fyldestgjørende. Der foreligger allerede fra Krigs- og Marineministeriets Side saa mange og vigtige Lovforslag, at man maa kunne forstaa, at den vedkommende Minister har havt Betænkelighed ved at forøge deres Tal med en saa vigtig Lov som en Straffelov. Den ærede Ordfører udtalte dernæst, at han haabede, at man endnu i denne Session vilde faae Anledning til at tage dette Spørgsmaal under Overveielse, og at det vilde være muligt at gjenneføre Sagen. Jeg maa saaledes formode, at den ærede Ordfører sigtede til, at et Forslag til en ny Straffelov skulde blive indbragt ved privat Initiativ. Jeg mener, at det ikke vil være heldigt, og jeg tror at kunne udtale, at det sandsynligvis ikke vil føre til noget Resultat. Paa et saa langt fremrykket Tidspunkt i en Session at indbringe et saa vigtigt Lovforslag, vil, selv om man erkjender, at det er paatrængende nødvendigt, neppe være heldigt. Men jeg maa derhos gjøre opmærksom paa, at hvad den ærede Ordfører forlangte, og hvad han saaledes formodentlig venter vil blive gjort til Gjenstand for privat Initiativ, var jo ikke alene en militær Straffelov, men ogsaa en Rettergangslow. Den sidste har ikke været medtaget i de Lovforslag, der have været forelagte for Rigsdagen. Jeg finder det naturligt, at det bliver gjort til Gjenstand for nogle Overveielse, naar man vil indbringe Forslag til en ny Straffelov, om man da ikke ogsaa bør indbringe Forslag til en Rettergangslow, men man bør efter min Formening give Regjeringen Tid til nogle at overveie denne Sag og efter moden Overveielse indbringe den her for Folkethinget. Svad jeg udtalte her ved en tidligere Forhandling om, hvad der er min Afgt, var ikke noget tomt Løfte, men det var min alvorlige Villie at opfylde det. Det er min Hensigt at gjøre Straffeloven og Rettergangsløven til Gjenstand for en nogle Overveielse blandt militære Autoriteter og de militære Retskyndige og dernæst i Forening med min ærede Kollega, Justitsministeren, at gjøre det hele Lovgivningsarbejde til Gjenstand for en nærmere Drøftelse, saa at der kan komme til at foreligge et Arbejde, som man kan have Haab om at faae ført igjennem her i Rigsdagen, og et Arbejde, som man kan have Haab om vil tilfredsstille de Forbringer, som Krigsmagten er berettiget til at stille, uden at komme i Strid med de Forbringer, som Tidens Humanitet berettiget kan opstille. Dette er min Stilling til dette Spørgsmaal, og det skulde glæde mig meget, om Thinget vilde give sin Tilslutning til de af mig her udtalte Anskuelser. Jeg tror, at saaledes vil Sagen paa den bedste og hensigtsmæssigste Maade kunne føres til Ende.

N. P. Jensen: Jeg skal give det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Overmoes) Ret i, at i og for sig er en Reduk-

tionsparagraf i en Hærlow ikke at anbefale og kan ikke betragtes som heldig; men den maa jo bedømmes i Forhold til, hvad den skal afløse, og der vil vistnok det ærede Medlem give mig Ret, at Aldersgrændser heller ikke i og for sig ere heldige. Har man nu at vælge mellem flere Under, saa foretrækker jeg at vælge det mildeste, og jeg tror, at det Mildeste er her Reduktionsparagrafen. Jeg skal sige, hvorfor. Da man i 1867 indførte Aldersgrændser i Hæren, glemte man en Ting, som i Grunden var Hovedsagen, nemlig at undersøge, om Aldersforholdene i Hæren tillode, at man indførte Aldersgrændser. Det maa jo erindres, at Krigen 1848—50, ligesom ogsaa Krigen i 1864 havde medført, at Hærens faste Officerkorps var blevet rekruteret dels med en hel Mængde Frivillige, dels derved, at en hel Del Underofficerer vare avancerede til Officerer, saa at Aldersforholdene vare ikke jevne, som de vilde have været, hvis Hæren alene havde faaet Tilgang gennem Landtadetakademiet. Men man undersøgte ikke Forholdene, og man foretog ikke den Gang en Reduktion for at udjævne disse. Som en Følge deraf leve vi nu under Forhold, der, saavidt jeg kan skjønne, maa medføre, at naar en halv Snes Aar ere gaaede, maa medføre, at en eneste Officer i Kapitainklassen, som har nogenfombest Krigserfaring, men i deres Sted lutter yngre Menneker. Nu vil man maasse sige, at disse Forhold i Fremtiden ville blive udjævne, fordi Hæren nu faar sin Tilgang fra Officersskolen — ganske vist. — Men Tilgang med Hensyn til Alderen er ikke jevn; thi paa enkelte Aar kan der være en Difference af syv Aar fra den Ældste til den Yngste. Jeg tror derfor, at en saadan Reduktionsparagraf, som er foreslaet af mig, er at foretrække for Aldersgrændsen, og jeg tror det, fordi man nok maa kunne finde en Vej, ad hvilken man kan foretage Affledigelser, uden at de ere alt for saarende for de Paagjældende. En saadan Ordning kan man træffe gemein Bestemmelser om Forfremmelselisterne. Maatte jeg ved, at omtale disse tillige bemærke, at der ved dem er visse Mangler, som man maa pisse afhjulpne paa en eller anden Maade. Det er saaledes en Mangel, at det ikke er gjort til Pligt for en Foresat at give en Undergiven Dplysning, naar han har udtalt en usfordelagtig Dom om ham paa Listen. Dette gjælder andre Steder, f. Ex. i Holland. Om man bør gaa saa vidt som i Frankrig, at Listen, naar de ere affattede, blive offentliggjorte og uvægerlig efterfulgte, skal jeg ikke indlade mig paa at udtale nogen Dom om, men det er dog Noget, som kan have sin Betydning ved Overveielse af Spørgsmaalet om Forfremmelselister. Jeg skal indskrænke mine Udtalelser hertil.

Thorup: Det maa ganske vist anerkjendes, at den høitagede Krigsminister i sin Tid har